

Víra a Světlo - společenství podílející se na díle jednoty křest'anů

Jednota jako plod lásky

(J 17)

▪ Čas přivítání

V úvodu setkání každého z nás přivítají členové koordinačního týmu se slovy: „*Všichni jsme vzájemně odlišní, jsme však přátelé.*“

Poté si můžeme zahrát hru „na skupinky“. Spočívá v tom, že jeden z našeho středu bude vydávat určité pokyny, podle nichž se my ostatní budeme chovat. Cílem je splnit úkol vždy co nejrychleji. Můžeme např. udělat určitou značku na stěně a poté říci: „*Všichni, kdo jsou vyšší než tato značka, ať se seskupí nalevo!*“. „*Ti, kdo jsou menší, utvoří blouček vpravo!*“... „*Všechna děvčata sem, všichni kluci tam!*“, anebo: „*Ti, kdo na sobě mají něco červeného tamhle, ti, kdo mají oblečení modré, sem!*“. Podobně můžeme vyvolávat „*ty, jejichž jméno začíná na A!*“, „*ty, kdo mají více než osmnáct let!*“ apod.

Pomocí této hry si dobře uvědomíme, že se všichni jeden od druhého vzájemně v něčem lišíme, avšak zároveň, a to neopomeneme pokaždé, když se shlukneme do nové skupinky, připomenout, že „*ačkoli jsme každý jiný, zůstáváme přáteli.*“

▪ Čas slova

Prolog Janova evangelia nám zjevuje *Věčného, Boží slovo, které bylo na počátku, slovo, které bylo u Boha, stalo se tělem a sestoupilo k lidem. Stal se jedním z nás, aby nám zjevil Boží tvář, aby nám dal zakusit Boží dobrotu, soucit a odpuštění. V modlitbě, kterou nalezneme v sedmnácté kapitole Janova evangelia, Ježíš poté, co se s učedníky podělil o tajemství svého srdce, poté, co s nimi hovoří o jejich poslání a o církvi, přestává hledět na zemi a obrací svůj zrak k Otci. Nemá, co by více řekl, a tak se modlí. Navenek to vypadá, zároveň jako by Boží plán byl již uskutečněn, avšak zároveň jako by se Ježíš modlil, aby se uskutečnil. O jaký plán se jedná? O plán návratu veškerého lidstva k Bohu otci. **Kéž všichni jsou JEDNO jako Ježíš a jeho Otec jsou JEDNO.** Slovo se stalo tělem, aby zjevilo Boží tvář a všechny Boží děti shromáždilo v jednotě lásky.*

A tato jednota nastane, neboť žije v každém z nás:

*„Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim,
aby byli jedno jako my jsme jedno –
já v nich a ty ve mně;
aby byli uvedeni v dokonalost jednoty
a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal
a zamiloval sis je tak jako mne.“ (J 17, 22-23)*

Cesta jednoty spočívá v tom, že Ježíše necháme žít v sobě a v každém z našich společenství. Ježíš sám shromáždí své učedníky, ovšem jen za předpokladu, že Mu každý z nás otevře bránu svého srdce. Bude-li každý z nás naplněn Ježíšem, pak zcela nezbytně budeme prožívat i vzájemnou jednotu mezi sebou.

Ekumenismus není v prvé řadě plodem lidského úsilí. Nestačí totiž společně se scházet. Všechny naše zakořeněné strachy, předsudky, vnitřní zlobu, snahy neustále dokazovat, že pravda je na naší straně a potřebu pokládat sama sebe za lepší než jsou ti kolem nás musí očistit sám svatý Duch. **Aby se to mohlo stát, musíme sami v sobě rozpoznat a oddělit vše zraněné, veškeré zárodky nesvárů a obav plynoucích ze vztahů s ostatními. Sám Bůh může vykonat toto dílo sjednocení, ačkoli i na nás je, abychom přispěli svým podílem k jeho dovršení.** Jeho dílo naplníme, nezůstaneme-li uzavřeni v bezpečí svého vlastního

„kerubu“, skupiny, k níž náležíme. **Budeme-li otevření setkání s lidmi, jenž tvoří součást odlišných kulturních tradic a odlišných církví. A budeme-li s nimi sdílet svou touhu lépe poznat a dokonaleji milovat Ježíše.**

A připomeňme také, že zdrojem ekumenismu ve Víře a Světle je setkávání s lidmi, jenž tvoří vlastní srdce našich společenství – s lidmi slabými. A že usilujeme-li o jednotu zde, pak usilujeme o jednotu především s nimi a skrze ně. Že jsou to právě oni, kdo nás k jednotě přivádějí a kdo nám ukazují cestu. Tato jednotu však přichází postupně, krůček za krůčkem, skrze milost Ducha svatého a tehdy, pokoušíme-li se každý den znovu a znovu o život v lásce s našimi bratry a sestrami. Nasloucháme-li jim, dovolujeme-li, aby Ježíš žil v našich srdcích a prosíme-li Otce s důvěrou: „Spoj nás v jedno, Pane.“

▪ Čas sdílení

▶ Společně

V úvodu času společného sdílení se ještě jednou na chvíli vraťme ke slovům meditace Jana Vaniera.

Nejprve však do středu kroužku, do nějž jsme se usadili, umístíme symbol lodičky Víry a Světla. V lodičce je spousta lidí, přičemž každý je jiný. Na vnější stranu lodičky připevníme modlitby různých církví. (viz Příloha 6, str...)

Kaplan anebo ten, kdo nás dnes bude časem sdílení provázet, by nám měl zprvu vysvětlit, co se chápe slovem ekumenismus: je to „cesta jednoty, to znamená vůle nechat Ježíše žít v sobě samých a v každém jednotlivém z našich společenství“. Pročteme si znovu poslední úryvek Jeanovy meditace: „Tato jednotu však přichází postupně, krůček za krůčkem, skrze milost Ducha svatého a tehdy, pokoušíme-li se každý den znovu a znovu o život v lásce s našimi bratry a sestrami. Nasloucháme-li jim, dovolujeme-li, aby Ježíš žil v našich srdcích a prosíme-li Otce s důvěrou: „Spoj nás v jedno, Pane.“

Zkusme si uvědomit, které z právě uvedených slov se nás nejvíce dotýká. Jakou část z úryvku považujeme za nejpodstatnější?

Poté si můžeme přečíst ještě svědectví Roy Moussalliho (viz Příloha 8, str...) Díky tomuto vyprávění se můžeme přenést do prostředí křesťanských církví zemí, v nichž působil Ježíš a Abrahám - země středního Východu.

Naskytne-li se nám k tomu vhodná příležitost, neváhejme na lednové setkání pozvat i někoho, kdo praktikuje jiné vyznání, než na jaká jsme zvyklí ve vlastním společenství, aby nám o své víře povyprávěl. Budeme tak mít jedinečnou šanci nechat se obohatit.

Společně pak můžeme rovněž zhotovit hromadnou pohlednici či jiný přátelský pozdrav, který adresujeme některému ze společenství hlásících se k jiné víře, než jakou sami vyznáváme.

Do svého notýsku si poznamenáme název tohoto společenství, město a zemi, v nichž působí. To celé pak doplníme slovy: „Spoj nás v jedno, Pane.“

▶ Ve skupinách sdílení

Zkusme si ve sdílecích skupinkách odpovědět na následující otázky:

- Proč mám někdy obavy z lidí, kteří jsou jiní než já?
- Jak mohu otevřít své srdce a přijmout do něj někoho, kdo je jiný než já?
- Proč je právě přátelství prvním krokem k jednotě?
- Co mohu konkrétně já sám/sama učinit pro dílo ekumenismu?

Své odpovědi si můžeme zapsat do svých notýsků. Poté si můžeme vzájemně rozdat Modlitbu za jednotu, a i tu si do notýsku vlepit, tak, abychom se k ní mohli po celý následující měsíc vracet. (viz Příloha 7, str...)

▪ Čas modlitby

Všichni se shromáždíme v koutku určeného pro modlitbu.

Na oltář umístíme lodičku, která nám již posloužila v čase sdílení a na níž jsou připevněny modlitby různých církví. Modlitby si můžeme, každý jednu, postupně nahlas přečíst, přičemž mezi každou jednotlivou modlitbu můžeme vložit zpěv „*Spoj nás v jedno, Pane*“.

Ten, kdo bude čas modlitby animovat, přečte následující text pocházející z bohoslužby komunity Taizé, načež mu všichni ostatní odpovíme: „*Pane, posvět' nás*“.

„Bože živý, přijď a učiň z našich duší chrám svého Ducha.“

„*Pane, posvět' nás.*“

„Pokřtí svou církev ohněm, aby ustala rozdělení. Kéž stojí před světem jako sloup a pilíř tvé pravdy.“

„*Pane, posvět' nás.*“

„Uděl každému z nás ovoce tvého Svatého Ducha: bratrskou lásku, radost, trpělivost, dobrotu a věrnost.“

„*Pane, posvět' nás.*“

„Kéž Svatý Duch promlouvá ústy tvých služebníků, kteří zvěstují tvé slovo, zde na tomto místě i všude na světě.“

„*Pane, posvět' nás.*“

„Sešli svého Svatého Ducha, utěšitele, k těm, kdo trpí nebo jsou obětmi lidské nenávisti.“

„*Pane, posvět' nás.*“

„Ochraň všechny národy a jejich vládnoucí činitele před veškerým druhem nenávisti a silou svého Ducha učiň, aby jednotlivé země společně tvořily pravé společenství.“

„*Pane, posvět' nás.*“

Modlitbu uzavřeme opět zpěvem „*Spoj nás v jedno, Pane*“.

▶ A/nebo Modlitba chudého srdce

Velkým Ježíšovým přáním je, aby všichni, kdo v něho věří, byli jedno. A proto se ve stejném duchu ponese i naše dnešní modlitba chudého srdce, v níž Ježíši nabídneme kousek svého času. Budeme v ní spolu s Ním sdílet Jeho utrpení a Jeho touhu po jednotě. Pokud se nám bude zdát, že se naše myšlenky rozbíhají jinam, přivoláme je zpět „slůvkem lásky“, dnes například slovy „*Pane, prosím s tebou*“.

Na závěr pak můžeme všichni společně zazpívat ještě jednou píseň „*Spoj nás v jedno, Pane*“.

▪ Čas slavení

Hra: Jednota v různosti. Zvuky statku.

Jednotliví hráči vytvoří kroužek kolem „farmáře“. Ten má zavázané oči. Hráči se okolo farmáře pohybují tak dlouho, dokud ten nedupne nohou. Jakmile tak učiní, všichni se ihned zastaví. Na to farmář, aniž by jej samozřejmě viděl, ukáže na jednoho z okolních hráčů a požádá jej, aby napodobil zvuk nějakého zvířete žijícího na statku, jako např. bučení krávy, chrochtání prasete anebo ržání koně. Úkolem farmáře je uhádnout, jaké zvíře se za příslušným zvukem skrývá. Pokud se mu to podaří, role dotyčných dvou se obrátí, jinak hra pokračuje stejným způsobem, jako dosud.

▪ Společné sdílení stolu

Pro dnešní společné „hodování“ si můžeme připravit např. různé druhy chleba, upečené v různých druzích forem, anebo různé pokrmy z rýže – upravené vždy trochu jiným způsobem.

♥ NĚKOLIK PODNĚTŮ PRO ČAS MEZI DVĚMA SETKÁNÍMI

Čas věrného přátelství

► Malá skupinka přátel

Udělejme si patřičný čas na to, abychom lépe poznali i jiná náboženská vyznání než je to, k němuž se sami hlásíme, a to i s jejich tradicemi. Posloužit nám k tomu mohou fotografie, články, informace vyhledané na příslušných webových stránkách (řada užitečných odkazů je k dispozici na stránkách Ekumenické rady církví www.wcc-coe.org. V pátrání po informacích nám mohou pomoci i různé vyhledávače, jako např. Google.)

Bylo by rovněž velmi dobré, podařilo-li by se nám za účelem modlitby společně navštívit i jinou modlitebnu či chrám, než do jakého sami obvykle chodíme.

Všude tam, kde to bude možné, zúčastníme se některé z aktivit pořádaných v rámci Týdne modliteb za jednotu. Nebude-li žádná taková v našem okolí organizována, pomodlíme se alespoň společně Modlitbu za jednotu (viz Příloha 7, str....)

► Můj osobní život

Mohu se několikrát za měsíc pomodlit modlitbu chudého srdce tak, jak jsme se ji společně modlili při našem posledním setkání a každý den se pomodlit Modlitbu za jednotu (tak, jak jsme si ji během setkání vlepili do svých notýsků). Modlitbu pak můžeme zakončit zpěvem „*Spoj nás v jedno, Pane*“.

Koordináčn í tým

V průběhu příštího měsíce vstoupíme do doby postní. Během setkání koordináčního týmu se proto můžeme začít a promeditovat slova úvahy, kterou nám na únor opět nabídne Jean Vanier. Zamysleme se především nad tím, zda skutečně každému v našem společenství je přiznáno místo, které mu skutečně náleží a zda dáváme dostatečně najevo svou důvěru vůči mladým přátelům.

Zkusme rovněž uvážit, jakými „projevy lásky“ se můžeme během postní doby vzájemně obdařit?

Může jít např. o drobné projevy sebezáporu, díky nimž bude Ježíš moci hlouběji zasáhnout naše srdce. Můžeme si např. odříci některé pořady v televizi, na něž se obvykle díváme, (pokud jde o dívky,) můžeme si předsevzt, že se budeme méně než obvykle líčit, že méně času než obvykle věnujeme videohrám, vykouříme méně cigaret apod.

Těsně předtím, než samo setkání začne, můžeme členy našeho společenství vyzvat, aby „gesto lásky“, které si pro sebe zvolili, napsali na malou kartičku, kterou pak vloží do připraveného košíčku u vchodu do místnosti.

Rozhodneme-li se pustit se při setkání do inscenace „královské“ pantomimy – navrhované pro čas sdílení – požádejme předem členy, aby si na setkání přinesli určitý konkrétní doplněk, tak, aby se pantomimy mohl zúčastnit opravdu každý, např. balík, kachnu, oděv z hadrů apod. Již při setkání týmu pak připravme: korunu pro krále, žezlo a pak také jednoduchý, avšak velmi pestře zbarvený plášť – buď z lesklé látky nebo např. z krepového papíru.

Konečně pro čas modlitby si připravíme několik novinových výstřižků (ať již půjde o celé články, jejich titulky anebo fotografie), které přinášejí zprávy o utrpení a nesvárech, jichž jsme v naší době svědky, a pak také několik obrázků zobrazujících utrpení Krista na kříži.

Víra a Světlo – společenství prožívající postní dobu

Ježíš je ponížován

(18)

▪ Čas přivítání

Než se Ježíš vydal zvěstovat Dobrou novinu, uchýlil se do pouštní samoty. Právě tam se, vzdálen od lidí, v chudobě a pústu – připravoval na přijetí skutečnosti Boha svého Otce. Púst je jakýmsi časem zkoumání a oprošťování od sebe sama, časem, jenž nám dává soustředit se na to podstatné.

Na úvod našeho únorového setkání nejprve každého z příchozích vyzveme, aby do připraveného košíku odložil svůj lísteček, na němž je vepsán „skutek lásky“, a aby se tímto gestem zavázal, že právě skutek, který byl skryt na jeho lístečku, bude Pánu nabízet během nadcházející postní doby.

Púst je doba, v níž má každý křesťan možnost zbavit se všeho, co mu je na obtíž, všeho, co nám překáží. Symbolicky proto u vchodu do místnosti, v níž se scházíme, můžeme umístit nádobu s vodou, k níž si pak každý budeme moci slavnostně umýt ruce a vyjádřit tak svou touhu po očistění.

▪ Čas slova

*Začátkem měsíce února vstupujeme do doby postní. Připomínáme si tak čas, kdy Ježíš, předtím, než začal realizovat své poslání, odešel na poušť, ale také čas, kdy židovský lid setrval v poušti poté, co byl vysvobozen z otroctví. Tyto **postní dny jsou pro nás dobou, kdy rozjímáme nad Ježíšovým utrpením, nad utrpením světa a utrpením naším. Připravujeme se na prožívání velikonočního tajemství a tajemství Ježíšova vzkříšení.** Ježíšovo vzkříšení totiž nabývá svého plného smyslu teprve tehdy, když si uvědomíme, jak mnoho Ježíš trpěl a jaký zmatek přitom prožívali jeho učedníci.*

*Členové ortodoxních církví jsou během těchto postních dní vybízeni ke dodržování přísného postu (postu bez masa a dokonce i bez mléčných výrobků), a to na znamení toulby, již máme mít po Bohu. V katolické církvi jsou věřící vyzýváni ke postění se o Popelčíní středě, prvním dnu doby postu, a také o Velkém pátku, a ke zřeknutí se masných potravin v každý pátek doby postní. Rozmanité tradice, závislé zejména na vnitřních ustanoveních jednotlivých církví, jsou pak běžné v anglikánské církvi a v jednotlivých protestantských církvích. **Všechna křesťanská vyznání shodně však pobádají své členy ke konání skutků lásky, dobroty a solidarity vůči lidem, kteří trpí a potřebují pomoci, neboť i tito lidé jsou povoláni, aby v sobě objevili touhu po Bohu a touhu být nástrojem lásky v tomto světě.** Křesťané se snaží setrvat každý den o něco déle než obvykle ve modlitbě, ve společenství s Ježíšem, zejména pak během noci Zeleného čtvrtka, která připomíná chvíle, kdy Ježíš trpěl a kdy zakoušel nezměrné osamění.*

*V průběhu tří let, v nichž Ježíš veřejně působil, učinil nespočet velkých věcí. Avšak jakmile nastala „jeho hodina“, již se nebrání. Jidáš jej zradí, jeho učedníci dostávají strach a prchají. A Ježíš zůstává sám. Je odsouzen na smrt, bičován a vojáci se mu vysmívají. Dav křičí: „Ukřižuj ho! Ukřižuj ho!“ Když ještě pobýval v Galileji, všichni přibíhali za ním, ukazovali mu své churavé, a prosili jej o jejich uzdravení. **Avšak nyní, když se sám ocitá v nouzi a potřebuje pomoci, není nikoho, kdo by se jej zastal. Ve své bídě zůstává osamělý.***

A přesto, právě ve svém ponížení, nám Ježíš dokazuje svou lásku, když zůstává věrný až do samého konce:

*„Způsobem bytí byl roven Bohu,
a přece na své rovnosti nelpěl,
nybrž sám sebe zmařil,
vzal na sebe způsob služebníka,
stal se jedním z lidí.
A v podobě člověka se ponížil,*

*v poslušnosti podstoupil smrt,
a to smrt na kříži.“ (F 6, 6-8)*

I my jsme trpěli, i my jsme někdy zažili pokoření, a i my jsme se cítili odmítnuti. A proto, zamysleme se, jak můžeme nablížet své bolesti ve světle Ježíšova ponížení? Jak můžeme společně prožít půst?

▪ Čas sdílení

▶ Společně

Vraťme se nejprve k vybraným úryvkům meditace Jeana Vaniera.

Ten, kdo dnes čas společného sdílení povede, nám ostatním nejprve vysvětlí, že Ježíš nám prokázal svou lásku právě skrze své ponížení. Můžeme si pomalu společně ještě jednou přečíst text z listu Filipským, kapitola 2, verše 6-8.

Abychom si uvedený text mohli lépe představit, můžeme si formou pantomimy zinscenovat příběh o králi. Bude o králi, který sedí na trůně oblečen do lesklého roucha a je ozdoben mnoha šperky a třpytivou korunou. Kolem něj vidíme chudé poddané, oděné do cárů a nesoucí těžká břemena, jak chodí sem a tam, bloudí a trpí.

Král k těmto poddaným pocítí soucit a začne odkládat své šperky i svůj cenný šat. Sestoupí dokonce ze svého trůnu, aby se ke svému lidu připojil a tíhu jeho utrpení vzal na sebe.

▶ Ve skupinách sdílení

Můžeme se společně zamyslet nad následujícími otázkami:

- Cítil/-a jsem se již někdy ponížený/-á, opovrhovaný/-á, opuštěný/-á nebo osamělý/-á?
- Mohu s odstupem doby říci, co nebo kdo mi v takové situaci pomohl?
- Jak mi může Ježíš a mé společenství pomoci uzdravit má zranění?
- Jaké skutky lásky mohu nabídnout někomu, kdo trpí?
- Jak se mohu přiblížit člověku, jenž trpí či zakouší ponížení?

Do svých notýsků si zapíšeme nebo zakreslíme ten skutek lásky, který jsme se rozhodli nabídnout o této postní době.

▪ Čas modlitby

Jsme usazeni v kroužku. Uprostřed něj, na podlaze, jsou rozmístěny novinové výstřižky (nápisy článků, fotografie apod.), jejichž námětem je utrpení. Jsou zde rovněž obrázky Krista trpícího na kříži.

Animátor času modlitby vysvětlí, že doba postní je časem, kdy se připojujeme k Ježíši, jenž z lásky k nám přijal utrpení, jež jej přivedlo až na smrt. Objasní zejména okamžik jeho smrtelné agónie. Lze si rovněž ještě jednou nahlas přečíst 2. kapitolu z Pavlova listu Filipánům, verše 6-8, případně úryvek z evangelia sv. Matouše, kapitoly 26, verše 36-40 zobrazující Ježíšovo osamění. Poté animátor promluví o utrpení v tomto světě a o utrpení v životě každého z nás. Osamění a opovržení jsou z různých druhů utrpení snad ta nejhorší.

Poté společně zazpíváme nějakou meditativní píseň, jejímž námětem bude soucit. Může jít o píseň, jež se opakuje, např. „*Kyrie eleison*“. Pak můžeme vyslovit každý své prosby.

Nato si můžeme přečíst žalm 131, který je žalmem vyjadřujícím důvěru v ducha dítěte. (Stejně tak můžeme zvolit žalm 121, 91, 62, či 23).

Každý z nás si poté vybere jeden z výstřižků ve středu našeho kruhu a uchová si jej doma, na místě, kde se obvykle modlívá, po celou nadcházející postní dobu.

Modlitbu zakončíme zpěvem.

Nebo

Postní doba nám může poskytnout vhodnou příležitost, jak prožít bohoslužebné obřady v jiné církvi, než je ta, v níž máme svůj domov.

Můžeme zde např. uspořádat obřad Popelce, tak, jak jej známe v tradici katolické církve z první postní středy.

Ve Starém zákoně si lidé trhali šat a sypali si hlavu popelem ve chvílích, kdy pocítovali velkou tíseň, aby tak Bohu dali najevo svou ubohost a zároveň úpěnlivost svých proseb o jeho milosrdenství.

Jeden po druhém budeme přistupovat ke kaplanovi, a ten označí popelem naše čelo se slovy: „*Obrat'te se a věřte evangeliu.*“

Nebo

Můžeme přednést modlitby ortodoxních církví (viz Příloha 9, str...)

Nebo

Můžeme připravit obřad kajícíosti, a to v souladu se zvyklostmi naší vlastní církve.

▶ **A/nebo Modlitba chudého srdce**

Představíme si, že se nacházíme v Getsemanské zahradě, v těsné Ježíšově blízkosti. Nemůžeme učinit nic, čím bychom mu pomohli, avšak můžeme s ním zůstat a bdít jako věrní přátelé. Naše srdce trpí s ním. S odstupem určitě chvíle, několikrát po sobě vyslovíme – jako soucitný povzdech – slůvko lásky: „*Ježíši, trpím s tebou.*“

▪ **Čas slavení**

Utvoříme kruh, přičemž jeden z nás zaujme místo v jeho středu. Skupinka několika vybraných jedinců si dotyčného pozorně prohlédne, načež opustí místnost. Nato osoba ve středu sejme, přidá či jinak změní něco ze svého vzezření. Skupinka, jež prve odešla, se poté vrátí a jejím úkolem je uhádnout, co se na dotyčném změnilo. Můžeme jí pomáhat např. stupňujícím se tleskáním ve chvíli, kdy se bude blížit správné odpovědi a jásavým potleskem v okamžiku, kdy odpověď uhádne.

Hra se lžící:

Utvoříme tři družstva, každé složené přibližně z deseti členů, seřazených vždy do zástupu. Před prvního z každého družstva umístíme hrnec plný vody. Za posledním v řadě postavíme naopak hrnec prázdný. Každý bude mít v ruce lžici. Jakmile hru odstartujeme, první z družstva vždy naplní svou lžící a ihned její obsah „přelije“ na lžici toho, jenž stojí za ním... a takto až k poslednímu. Cílem hry je naplnit připravený prázdný hrnec ☺. Na konci hry se můžeme srdečně zasmát při pohledu na to, jaké množství vody jsme potenciálně mohli do prázdného hrnce donést.

Hru můžeme hrát rovněž s malými míčky, semínky, štěrkem apod.

▪ **Společné sdílení stolu**

Ve shodě s tradicemi země, v níž žijeme, se tentokrát můžeme při našem společném sdílení stolu omezit na miskou rýže či kousek chleba a čaj a připomenout si tak všechny ty, kdo nemají nic. Můžeme rovněž mezi sebou vybrat peníze, které bychom normálně věnovali na nákup občerstvení a společně se rozhodnout, na jaký účel vybrané prostředky věnujeme.

NĚKOLIK PODNĚTŮ PRO ČAS MEZI DVĚMA SETKÁNÍMI

Čas věrného přátelství

▶ Malá skupinka přátel

Společně můžeme navštívit nějakého člověka z naší blízkosti, který trpí či je osamělý.

Můžeme společně rovněž prožít jakýsi moment smíření. Na list papíru napíšeme či nakreslíme všechno to, co nás rozesmutňuje, co nás pobuřuje či rozčiluje a všechny ty lidi či věci, se kterými bychom si přáli smířit se. Pokud se nám to bude zdát vhodné, můžeme si o napsaném vzájemně pohovořit. Pak všechny papíry sesbíráme, vložíme je do – k tomu vhodné – nádoby a spálíme je. Popelem, který z listů po shoření zůstane, označíme na znamení naší vzájemné lásky ruku nebo čelo svého souseda.

Společně se rovněž můžeme zúčastnit postní bohoslužby. Jsme-li členy katolické či ortodoxní církve, můžeme přistoupit ke svátosti smíření.

Malé skupiny přátel také připraví kartičky s úryvky textů z evangelia svatého Jana. Při příštím společném setkání je budeme ostatním rozdávat v čase modlitby.

▶ Můj osobní život

Každý den se můžeme společně s Ježíšem v Getsemanské zahradě pomodlit modlitbu chudého srdce a opětovně si připomenout „svůj“ skutek lásky, který jsme si vybrali při minulém setkání. Kromě toho se můžeme pomodlit za lidi, které známe a o nichž víme, že jsou osamělí či trpící.

Pokusme se věnovat ostatním něco, co máme sami rádi a z lásky k Ježíši, který nám dal všechno, si něco odříci.

Koordináční tým

Při schůzce koordinačního týmu, při níž se budeme zabývat přípravou příštího – březnového – setkání bychom se měli nejprve zamyslet nad obsahem meditace Jeana Vaniera pro tento měsíc, tak, aby nám její slova mohla proniknout skutečně až k srdci. Pozastavme se nad významem slova „soucítění“. Zkusme si pravdivě odpovědět, zda věnujeme dostatek času sebevzdělávání, jehož smyslem je naučit se co nejúčinněji doprovázet ty členy společenství, kteří nejvíce trpí.

Pečlivě a odpovědně sestavíme během setkání týmu trojice, v nichž celé březnové setkání budeme prožívat. Rozhodneme-li se pro pantomimu na téma soucit, popřemýšlejme, jaké situace bychom v ní mohli použít, tak, aby byly zároveň co nejjednodušší, avšak zároveň co nejzřetelněji vyjadřovaly její smysl.

V čase modlitby využijeme tentokrát ikony z obálky tohoto Poutního deníku. Zamysleme se, jak bychom ji mohli použít co nejlépe, jakým způsobem ji rozmnožíme, tak, abychom ji během modlitby mohli všem rozdat. Na rub obrázku můžeme vepsat větu z evangelia podle sv. Jana 19, 25-27.

Jak chápeme – my, členové koordinačního týmu - slova Jeana Vaniera o dvou různých druzích soucitu? Jak můžeme každý růst v soucítění z hlediska schopností a v soucítění spočívajícím především v láskyplné blízkosti? A jakým způsobem můžeme doprovodit celé společenství v růstu v těchto dvou druzích soucitu?

Hodnocení Poutního deníku

V Příloze 13 (str....) je Vám nabídnut hodnotící dotazník pro tento Poutní deník. Vaše úvahy, poznámky a podněty jsou důležité pro redakční tým Poutního deníku pro příští rok. Buďte tak laskavi a věnujte společně jeho vyplnění potřebný čas. Dotazník prosím zašlete **do 10. března** na adresu Sekretariátu hnutí. Děkujeme.

Březen

Víra a Světlo – společenství prodchnuté soucitem

Ježíš je ukřižován

(J 19)

▪ Čas přivítání

Koordinační tým nás, jakmile se shromáždíme na místě, kde dnes budeme setkání prožívat, rozdělí do skupin po třech, tak, jak se na tom předem dohodl při své přípravné schůzce. Vedoucí společenství přitom vysvětlí důvod tohoto počínání: „*Každý z nás potřebuje přátele věrné a plné soucitu. Dnes budeme naše společně odpoledne trávit ve trojicích, abychom tak mohli zažít, co vlastně tato slova znamenají.*“; řekne např.

▪ Čas slova

Stále prožíváme dobu postu, pokorně putující po boku poníženého Krista, jenž se vydal až na samou hranici lásky. Jeho láskyplné poselství však lidé odmítli. Skutečnost, že je Božím synem a Mesiášem, nepřijali a jeho odvrhli.

Byl odsouzen k smrti, zbaven šatu a na kříži ukřižován. Nepředstavitelně trpěl. Přišel ke svému lidu, aby osvobodil jeho srdce a aby každému daroval Ducha svatého. Avšak jeho lid jej zapudil. Překážel mu. I mnozí z jeho přátel jej opustili. Když činil zázraky, běhali za ním, avšak jakmile je poníženi, prchají.

*U paty kříže bylo přítomno také několik žen; „jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdalská“ a jeho milovaný učedník. Tito se nebáli. Chtěli zůstat s Ježíšem až do konce. Jejich srdce byla naplněna soucitem. Pro každého z nás je velmi důležité pochopit, co je to soucit. Ježíš v Lukášově evangeliu říká: „**Buďte milosrdní jako je milosrdný váš otec. Nesud'te (...). Nezavrhujte (...). Odpouštějte (...).**“ (L 6, 36-37).*

Existují dva druhy soucitu: soucit, který vyžaduje určité vědění a soucit spočívající především v láskyplné blízkosti.

*Hladoví-li někdo, je nutné nalézt prostředky k tomu, aby měl co jíst. Je třeba učinit vše, co je v našich silách – s použitím znalostí, jichž se nám dostává – abychom odstranili nebo alespoň zmírnili stávající utrpení a napomohli každému člověku k životu v souladu se svou lidskou a křesťanskou důstojností. V takových situacích je tedy zapotřebí **soucitu založeného na poznání.***

*Jestliže však někdo strádá pocitem odmítnutí a ponížení, je mu nejvíce **potřebí věrných přátel.** A zde se uplatňuje **soucit založený na láskyplné přítomnosti** či blízkosti, chcete-li. V takové chvíli je nezbytné **být s člověkem, jenž trpí, podporovat jej, a v některých okamžicích snad i pomáhat mu nacházet v jeho utrpení určitý smysl.** Je totiž snadné být s někým, komu se daří; těžší už ale bývá zůstat nablízku tomu, kdo právě zažívá nezdár. Soucit tedy znamená především být nablízku těm, kdo se cítí sami. A soucit tvoří rovněž jádro našich společenství Víry a Světla.*

V církvi existují různá povolání a rozličná poslání: někteří lidé jsou voláni zejména k činění věci pro ty, kdo se ocitají v nesnázích, jiní jsou povoláni k tomu, aby těmto lidem prokazovali lásku a vzájemnou důvěru.

Marie, Ježíšova matka, spolu s ostatními ženami a s milovaným učedníkem pod křížem ukazují smysl slov „být s Ježíšem ubohým a poníženým“. Tyto ženy a tento milovaný učedník svou přítomností a setrváním v tichém společenství, vnesli do Ježíšova soužení něco balsámu; a potěšili jeho zraněné srdce.

- **Čas sdílení**
 - ▶ **Společně**

Rozesadíme se po trojicích. Ten z nás, koho jsme pověřili, aby nás při březnovém setkání provedl časem sdílení, nejprve krátce shrne poselství Jeanovy meditace, zejména se pak pozastaví nad podstatou dvou druhů soucitu – soucitu vyžadujícího určité znalosti a soucitu, jenž spočívá zejména v láskyplné blízkosti. Abychom lépe pochopili, co toto soucitné sdílení skutečně znamená, můžeme si společně přečíst text Přílohy 10, „*Učíme se být s...*“ (str...)

Ve trojicích, tak, jak jsme v nich rozdělení, se pak můžeme pustit do přípravy pantomimy, jež nám opět bude pomůckou pro vyjádření dvou druhů soucitu, tak, jak o nich dnes hovoříme.

V případě soucitu vyžadujícího vědomosti můžeme např. použít následující situace: dojde k nehodě; dva z nás spěchají, aby zraněným, které nejprve položí na zem, poskytli první pomoc. Nebo – jiná situace: zůstaneme ve trojicích, v nichž se vzájemně uchopíme za ramena. Ten, kdo sdílení vede, zvolá: „*Janovi je zima*“, třese se. Jeho kamarádi se jej snaží zahřát; tisknou se k němu, balí jej do kabátu...

Pro vyjádření soucitu spočívajícího v láskyplné blízkosti můžeme využít následující scénky: půjdeme navštívit ženu, jejíž muž se nachází v nemocnici. Dva ostatní členové z trojice ji beze slova berou za ruku... Nebo – např. opět jiná situace: Jana ostatní zapudili; jeho dva kamarádi se jej ujímají, usmívají se na něj, objímají jej a berou jej do svého středu.

Poté si můžeme společně povídat o lidech, které známe a o nichž víme, že velice potřebují být obklopeni blízkými a milováni.

- ▶ **Ve skupinách sdílení**

- Osvědčil již někdo v nějaké situaci vůči mně soucit? Jakým způsobem?
- Nabídl jsem někomu svůj soucit já? Jak jsem jej dal dotyčnému najevo?
- Existují v naší zemi či na světě vůbec lidé, kterým se soucitu vůbec nedostává? Co pro ně můžeme udělat?
- Můžeme dát nějak najevo svůj soucit těm, kdo jsou od nás daleko? Jak?
- Jak si vzájemně, jeden druhému, prokazujeme svůj soucit ve společenství?

- **Čas modlitby**

Ikonu, již nalezneme na obálce Poutního deníku (*viz e-mailová zpráva k únorovému vydání Deníku, pozn. překl.*), umístíme jako obraz do středu našeho modlitebního koutu. Obklopíme ji květinami a zapálenými svícemi. Ve trojicích, v nichž prožíváme březnové setkání, se pak jeden vedle druhého usadíme kolem obrazu.

Animátor času modlitby nás pak do něj uvede. Krátce vysvětlí, že podobnou „věrnou“ trojici, v jakých dnes prožíváme setkání, tvořili i ukřižovaný Ježíš, jeho matka a svatý Jan. Pak nám ostatním rozdá kartičku, na níž je opsán úryvek z Janova evangelia (J 19, 25-27) a ten potom sám hlasitě přečte.

Pomodlíme se za lidi, kteří trpí a jimž neumíme pomoci, stejně jako Marie, když stála u paty kříže, v tichosti, sjednocení a se srdcem plným soucitu.

Opět ve trojicích se pak můžeme podělit o trápení, jež každý zakoušíme ve svém životě, o chvíle, kdy jsme toužili po přítelově soucítění, kdy bychom si bývali byli přáli zakusit tuto přítelovu blízkost. Poté setrváme ještě okamžik v tichu, držíce se za ruce a prosíce jedni za druhé. Animátor ponechá pro tuto tichou modlitbu dostatek času.

Modlitbu zakončíme tím, že společně vytvoříme velký kruh, všichni se vzájemně uchopíme za ruce a zazpíváme si nějakou písničku, jejíž slova souvisí s tématem dnešního setkání.

Kartičku, kterou jsme prve dostali, si založíme do svého notýsku.

▶ **A/nebo Modlitba chudého srdce**

Představíme si, že se nacházíme pod Ježíšovým křížem, věrni, stejně jako byla jeho matka a přítel svatý Jan. Najít slůvko lásky bude jednoduché. Abychom modlitbou autenticky vyjádřili smysl slov „milovat až do krajnosti“, můžeme v modlitbě setrvat déle než jak tomu bývá obvykle. Za láskyplné slůvko si tentokrát můžeme zvolit např.: „*Ježíši, jsem s Tebou.*“

▪ **Čas slavení**

Hra: Tentokrát můžeme sáhnout po některých ze soutěživých her, při nichž máme ve trojicích (či ve dvojicích), vzájemně svázané nohy. Např.:

- běh s překážkami nebo bez nich
- každá trojice má k jedné noze připevněn balónek. Jejím úkolem je prasknout balónek ostatních družstev a svůj přítom uchránit.
- Můžeme se rovněž vzájemně uchopit za ramena. Hra pak bude spočívat např. v:
 - podávání občerstvení
 - přenesení určitého množství vody z jednoho místa na druhé
 - házení míče do košíku

▪ **Společné sdílení stolu**

Ke stolu se posadíme společně se svými dvěma přáteli, s nimiž jsme trávili celé dnešní setkání. Budeme se dělit o velice prostý pokrm (tvořený např. miskou rýže či kouskem chleba) na důkaz naší solidarity se všemi těmi, kdo hladovějí.

♥ **NĚKOLIK PODNĚTŮ PRO ČAS MEZI DVĚMA SETKÁNÍMI**

Čas věrného přátelství

▶ **Malá skupinka přátel**

Edith Steinová, mystička, jež byla zavražděna v koncentračním táboře v Osvětimi, napsala: „*Musíme se rovněž naučit vidět ostatní, jak nesou svůj kříž, i když víme, že jim jej nemůžeme odejmout. Je to těžší než nesení kříže vlastního, avšak nevyhneme se tomu.*“ Její slova jsou velmi pravdivá. Lidé kolem nás mohou zakoušet utrpení, jež z nich nemůžeme sejmout, neboť to není v našich silách. Cítit tuto nemohoucnost je velmi tvrdé, někdy je to dokonce těžší než nést svou vlastní bolest. Existuje však jedna věc, kterou v takové situaci můžeme učinit, a to neutéci, tiše zůstat na místě, v blízkosti dotyčného. A prosit Pána o srdce soucitné, takové, jaké bylo srdce Mariino.

Při setkání skupinky přátel se můžeme vzájemně podělit o zážitky z našich životů, které pro nás byly nějakým způsobem vzácné či nás potěšily. Prostě být spolu, jedni druhým nablízku.

Pro dubnové setkání můžeme připravit vajíčka, kterými budeme krášlit slavnostní tabuli.

► Můj osobní život

Během následujícího měsíce se můžeme vrátet k Modlitbě chudého srdce z minulého setkání. Budeme při ní rozjímat nad „naší“ ikonou, kterou jsme při setkání dostali, případně při ní můžeme v ruce držet malý křížek.

Každý den ozdobíme svůj kříž ve svém soukromém koutku určeném pro modlitbu.

K o o r d i n a č n í t ý m

Ježíš Kristus byl vzkříšen! Zamysleme se nad slovy meditace Jeana Vaniera, tak, aby zasáhla naše srdce. Ježíš nám chce pomoci přejít ze snů o ideálech do světa reality našeho života, reality mnohdy bolestné, avšak reality, v níž On je přítomen a v níž nás očekává. Promysleme, jak můžeme jednotlivým členům společenství pomoci žít v pravdě a setkat se právě skrze tuto pravdu s Ježíšem?

Vyhradme si potřebný čas k tomu, abychom se mohli společně pomodlit, případně abychom společně mohli navštívit eucharistii či Večeřadlo a připravili tak svá srdce na skutečnost Ježíšova zmrtvýchvstání.

Přichystejme pro každého z našich členů jeden exemplář modlitby Charlese de Foucaulda (viz str...) nebo modlitby Víry a Světla (viz Příloha 12, str...)

Duben

Víra a Světlo – společenství modlitby

Ježíš volá Marii Magdalenu jejím jménem

(J 20, 1-18)

▪ Čas přivítání

Když Vzkříšený Ježíš zavolá na Marii Magdalenu jejím křestním jménem, otevírá jí oči. Ona tak může přejít ze smutku do radosti Vzkříšení.

Také my na uvítanou ostatním připravíme podobný zážitek: poté, co každého z právě příchozích zavoláme jeho jménem, necháme jej projít skrze nějaký tmavý závěs či chodbu do světla.

A stejně, jako je tomu zvykem u našich ortodoxních bratří, ten, kdo dotyčného bude vítat, učiní tak slovy: „Kristus vstal!“, načež mu příchozí odpoví: „Opravdu, on opravdu vstal!“

▪ Čas slova

"Vcítíme-li se do situace učedníků v okamžiku po Ježíšově smrti, můžeme si v duchu celkem snadno představit, jaký zmatek asi prožívali poté, co jejich Mistr zemřel. Vždyť přece věřili, že Ježíš je Mesiáš plný síly, Mesiáš vítězný. Vše opustili, jen aby jej mohli následovat. Nepochopili jej však, když jim vyprávěl, že bude velmi trpět, ba dokonce že bude vydán na smrt, na niž jej pošlou velekněží a zákoníci, ale že třetí den vstane z mrtvých (Mt 16, 21)

Pro mnohé z nás je svým způsobem tak trochu nebezpečné mít krásný ideál – např. představu o krásném manželství či o dokonalém společenství. Můžeme si idealizovat i církev. Jednoho dne však vždy – ať chceme či ne - dospějeme k bodu, kdy nám už nezbyvá než prostě otevřít oči před bolestnou a často rozporuplnou skutečností a uzříť, jak jsou ostatní slabí, ale také jak slabý jsem já sám. A ocitneme se před nevyhnutelným požadavkem přiznat si, že ani druhí ani já sám (či já sama) nejsme takoví, jak se nám zprvu zdálo. Také učedníci si Ježíše nejprve idealizovali. Sotvaže však spatřili, jak je slabý, opustili jej. Najednou se cítili být poraženi, smutní a bez jakékoli naděje. Vše pro ně jakoby jediným okamžikem skončilo.

Prvního dne nového týdne, časně ráno, odchází k Ježíšovu hrobu Marie z Magdaly, aby natřela Ježíšovo mrtvé tělo vonnými mastmi. Přichází ke hrobu, ale tam se poleká – vidí totiž, že vstupní kámen je od hrobu odvalen a že Ježíšovo tělo uvnitř není. Zmocní se jí tedy veliký zmatek. Ptá se sama sebe – kdo mohl Ježíšovo tělo ukrást? A rychle utíká, aby tu broznu novinu pověděla Petrovi a tomu učedníkovi, kterého Ježíš miloval. "Odnegli Pána z hrobu a nevíme, kam jej položili." (J 20, 2). Ke hrobu se rozbíhají teď také Petr a Ježíšův milovaný učedník. Avšak i oni vidí pouze, že Ježíšovo tělo již v hrobu není. A tak Marii Magdalenu nechávají o samotě. Ta pláče a je sklíčená. Vždyť ukradli tělo jejího milovaného Ježíše. Tu se však najednou Marie ohlédne a co nevidí - spatřuje muže – má za to, že to je zahradník – a ten se jí ptá: "Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?" Ten muž je sám Ježíš, Ježíš vzkříšený z mrtvých, ale Marie jej hned nepoznává, protože má oči zalité slzami. Ježíš jí říká: "Marie". **S nesmírnou něhou, neboť ji opravdově miluje, ji oslovuje jejím jménem.** Marie se mu vrhá k nohám a volá: "Rabbuni, Mistře". Poznává, že s ní hovoří živý Ježíš. **Poznává jej podle tónu jeho hlasu.** Je to skutečně on. Vzkříšený! A Ježíš pak Marii posílá, aby tu radostnou zvěst, totiž, že je živ, pověděla i učedníkům.

Byl-li Ježíš vzkříšen, pak také proto, abychom i my uvěřili, že i my jsme povoláni ke vzkříšení. **Ježíš nám přichází dát milost, díky níž se už nemusíme nechávat oslepotvat svými smutky a trápeními. Chce nám pomoci přejít ze života žitého pro určitý ideál, života, který s sebou nese nejedno zklamání, nedochází-li tento ideál naplnění, do života žitého v realitě; a objevit v této – často těžké a bolestné – realitě svou skutečnost, svou podstatu.**

Marie Magdalena tento přechod mohla učinit, neboť zaslechla, jak ji Ježíš volá jejím jménem. A i my musíme Ježíši vytvořit prostor k tomu, abychom jej zaslechli ve chvíli, kdy nás bude volat jménem a abychom se mu v takové chvíli byli schopni vrhnout do náručí. Víra a Světlo je společenstvím, kde se s Ježíšem vzkříšeným učíme modlit se a žít."

- **Čas sdílení**
 - ▶ **Společně**

Pozastavme se nejprve nad vybranými pasážemi z meditace Jeana Vaniera.

Meditaci si můžeme společně přecíst a poté formou pantomimy zinscenovat okamžik, kdy se Ježíš zjevil Marii Magdalence. Někdo z nás pak každého ve společenství může zavolat jeho jménem. Dotyčný jasným a radostným hlasem odpoví: "Tady jsem, Pane!"

Do svých malých notýsků si každý запиšeme své jméno a nějakým způsobem jej ozdobíme. Můžeme si tam rovněž zapsat: "Ježíš mě miluje, i já se miluji."

- ▶ **Ve skupinách sdílení**

- Mám odvahu otevřít Ježíši své srdce? Jak to dělám?
- Jak se na Ježíše obracím, když se modlím? Hovořím s ním jako s přítelem, nebo jako s Bohem, či jako s někým, kdo může konat zázraky?...
- Mohu se s ostatními podělit o nějaký konkrétní okamžik či o událost, kdy se můj smutek proměnil v radost?
- Když mne Ježíš volá, jak vyslovuje mé jméno?

- **Čas modlitby**

Společnými silami vyrobíme z krepového či balicího papíru jeskyni, kterou pak umístíme do našeho koutu pro modlitbu. Vedle ní se pak pokusíme zhotovit něco jako malou zahrádku s květinami. Jeskyně bude představovat Ježíšův hrob. Je tedy prázdná. Kámen z ní je odvalen.

Poté se usadíme do kruhu a zazpíváme si nějaký prosebný zpěv, zpěv volání. Pak zůstaneme několik okamžiků ponořeni v tichu.

Animátor času modlitby, nacházející se v těsné blízkosti Ježíšova hrobu, v prostoru zahrádky, postupně každého tiše zavolá jeho křestním jménem. Ten, kdo bude právě zavolán, se k animátorovi přiblíží a odpoví: "*Tady jsem!*". Animátor jej nato – slovy sekvence, která se v době Velikonoční pronáší u našich ortodoxních bratří, pobídne: "*Přijmi světlo ze Světla bez konce a oslav Krista vzkříšeného z mrtvých!*". Předá mu zapálenou svíčku a kartičku s textem modlitby Víry a Světla nebo modlitby Charlese de Foucaulda. Některý z přátel pak dotyčného pomalu doprovodí zpět k ostatním, ale na znamení, že i náš život prošel proměnou, jej usadí nikoli na jeho původní místo, ale na místo jiné.

Vše bude probíhat ve slavnostní, avšak zároveň rozjímavé atmosféře. Tu můžeme navodit jemným meditativním hudebním podkresem.

Společně se pak pomodlíme modlitbu Charlese de Foucaulda nebo modlitbu Víry a Světla (viz Příloha č. 12, str...)

Modlitba Charlese de Foucaulda

*Otče můj, odevzdávám se ti.
Učiň se mnou, co sám chceš.
Budu ti vděčen, ať učiňš cokoli.
Jsem připraven ke všemu a přijmu cokoli
Jen když se ve mně a ve všech tvých stvořeních
Splní tvá vůle.
Po ničem jiném netoužím, můj Bože.*

*Do tvých rukou svěřuji svou duši.
Dávám ti ji, můj Bože, s láskou celého svého srdce,
neboť tě miluji.
Vydát se, bez míry se odevzdat tvým rukám
je pro mne nezbytností, kterou si žádá láska.
Činím tak s nekonečnou důvěrou
Neboť jsi můj Otec.*

Čas modlitby poté můžeme zakončit zpěvem Aleluja nebo jiným radostným zpěvem.

▶ A/nebo Modlitba chudého srdce

Ježíš nás oslovuje naším vlastním jménem. A my odpovídáme: "*Ano, Ježíši, tady jsem!*". Takový rozhovor je zároveň modlitbou odevzdání se. Modlitbou, v níž se chudý člověk dává s celou svou bídou a kdy toto své pevné rozhodnutí stvrzuje i postojem svého těla. Čas od času si toto slůvko odevzdanosti, toto slůvko lásky, můžeme připomenout.

▪ Čas slavení

Hra se jmény:

Sedíme v kruhu a jeden či jedna z nás stojí v jeho středu. Jeho/jejím cílem je získat místo sedícího v kruhu. Proto vyvolá vždy křestním jménem dvě osoby, které si musí vzájemně svá místa vyměnit. Tito

dva tak musí ovšem učinit co nejrychleji, neboť snahou "vyvolávače" je některé z právě uvolněných míst obsadit. Ten, kdo si nemá právě kam sednout, zůstává ve středu kruhu.

Tanec:

Jako doprovod si zvolíme nářev písň "Jeden s jedním tančí! Dva se dvěma tančí! Tři se třema tančí!..." nebo nářev zcela jiné všeobecně známé a oblíbené písň. Při prvním refrénu tančí jedna dvojice ve středu kruhu sama. Při sloce tento pár vyzve další dva "spolutanečníky", aby se k němu připojili.... Tanec se tančí tak dlouho, až se v kruhu ocitnou postupně všichni.

▪ **Společné sdílení stolu**

Stůl, k němuž dnes společně usedneme, nejprve vyzdobíme vajíčky symbolizujícími nový život, dále malými dekorativními hnízdy, ovocem a svícemi. K jídlu připravíme některé z tradičních pokrmů, která se u nás - v naší zemi - obvykle o Velikonocích připravují.

♥ **NĚKOLIK PODNĚTŮ PRO ČAS MEZI DVĚMA SETKÁNÍMI**

Čas věrného přátelství

▶ **Malá skupinka přátel**

Ve skupinkách přátel můžeme tentokrát ještě jednou společně prožít Modlitbu chudého srdce. Rozhodneme-li se pro tuto možnost, na vhodném místě si připravíme kout pro modlitbu. Vyzdobíme jej nějakou ikonou, Bibli, svíci a nějakým přírodním prvkem. Poté se potichu usadíme do půlkruhu...

Některá ze skupin přátel může společně vyrobit velkou holubici. Bude se nám hodit v čase modlitby příštího – májového – setkání.

Jiná skupina zase může přichystat kartičky, na něž vepíše vždy po jednom z ovocí Ducha svatého (Ga 22 – 23). Kartičky co nejkrásněji ozdobí.

▶ **Můj osobní život**

Každý den se s radostí znovu pomodlíme Modlitbu chudého srdce. Z evangelia si přečteme úryvek o Vzkříšení. A můžeme také otevřít svůj notýsek na stránce, na niž jsme si při posledním setkání vepsali své jméno.

Koordináční tým

Námětem setkání v měsíci květnu je výzva k misi. Zamysleme se nad tím, zda naše společenství není v současné době příliš početné na to, abychom mohli být skutečně každému nablízku, na to, aby se všichni vzájemně znali a opravdově milovali. Pokud je tomu skutečně tak, nemějme strach dát průchod úvahám, zda není na čase vdechnout život zcela novému společenství. Zakládání nového společenství je velmi krásné, avšak zároveň obtížné a vyžadující určité oběti. A tak pokud se pro tento krok rozhodneme, spojme se nejprve s rodinami, které mají malé děti. Tyto rodiny jsou stále velmi často izolovány. Hovořme o našem záměru s mladými lidmi... Zkrátka probudme i v ostatních nadšení pro nový život. Duch svatý, který je s námi, nám dá potřebná slova, sílu a myšlenky.

Je však také možné, že současná mise našeho společenství uzrála v průběhu času do jiné podoby: je možné, že se naopak cítíme být příliš staří a že se nám nedostává potřebných zdrojů. Ať tak či tak, základním posláním našeho hnutí je rozdávat život. A proto nebuďme sklíčení! Celým svým srdcem se

můžeme modlit za to, aby i v našem regionu, či v naší zemi jednoho dne spatřila světlo světa nová společenství, a to zejména taková, jež do svého středu budou moci přijmout mladé rodiče, jejich malé děti a přátele. Ptejme se našich odpovědných osob, zda již existují v tomto smyslu určité konkrétní projekty a povzbuzujme je v jejich úsilí. Nikdo z nás přece nepochybuje o síle modlitby! Jak říká Jean Vanier: " *I my musíme Ježíši vytvořit prostor ke tomu, abychom jej zaslechli ve chvíli, kdy nás bude volat jménem a abychom se mu v takové chvíli byli schopni vrhnout do náručí. Víra a Světlo je společenstvím, kde se s Ježíšem vzkříšeným učíme modlit se a žít.*"

Pro májové setkání připravme vše, čeho nám bude zapotřebí pro výrobu fresky: velký arch papíru či plátno, barvy, plst... Členy poprosme, aby na setkání přinesli každý jeden či dva kousky ovoce, z něhož budeme vyrábět salát.

Květen

Víra a Světlo – společenství misie, s posláním zvěstovat dobrou novinu

Ježíš dechl na své učedníky a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého".

(J 20, 19 – 23)

▪ Čas přivítání

Tentokrát při příchodu na setkání dostaneme každý malou kartičku, na níž bude vepsáno jedno z ovocí Ducha svatého. Ten, kdo nás bude vítat, vždy řekne: „*ž(Křestní jméno), přijal jsi Ducha svatého, od nynějška se o tento dar (pokoje, radosti...) děl se svými bratry*“.

▪ Čas slova

V měsíci květnu budeme oslavovat svátek seslání Ducha svatého, který sestoupil na učedníky a naplnil je novou silou, tzv. svátek Letnic. Je však užitečné si připomenout, že **Duch svatý je s námi stále**, a že vlastně oslavovat bychom jej měli každý den. Když Ježíš seděl v intimním společenství se svými učedníky, poté, co jim umyl nohy, obrátil se na ně se slovy:

*„Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání;
a já požádám Otce
a on vám dá jiného Přímluvce,
aby byl s vámi na věky –
- Ducha Pravdy,
kterého svět nemůže přijmout.“
(J 14, 15–16)*

V večer prvního dne po svém vzkříšení se Ježíš učedníkům zjevil. Již ráno téhož dne se ukázal Marii Magdaleně, kterou poslal za svými „bratry“, aby jim oznámila, že žije, avšak této jí newěřili (srov. Mk 16, 11). Později, když se tedy Ježíš zjevil učedníkům zavřeným v horním pokojíku, jednoduše jim řekl: „**Pokoj vám!**“ a nato jim ukázal rány na svých rukou a jizvu na svém boku. Asi velice snadno si můžeme představit, jakou radostí asi učedníci zaplesali, když Ježíše spatřili skutečně živého. Ten jim pak říká znovu:

*„Pokoj vám!
Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“
Po těch slovech na ně dechl*

a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého.“
(J 20, 19-22)

A tak jsou Ježíšovi učedníci posláni do světa, aby šířili tu dobrou zvěst. Jestliže Ježíšovým posláním bylo oznámit dobrou zvěst chudým, zajatým zvěstovat propuštění a svobodu utiskovaným, **stejně posláni nyní spočívá na učednících. Podstatou oné zmiňované dobré zvěsti je skutečnost, že Bůh miluje chudé, nepatrné a trpící. Povoláním jeho učedníků je odhalit každému člověku pravou Boží tvář, tvář plnou dobroty, soucitu a lásky.** Tuto tak činí tak nejen slovy, nýbrž celým svým životem. Ve světě plném utrpení a válek mohou učedníci Ježíšův soucit zvěstovat jedině a pouze přijmou-li novou sílu, která jim umožňuje dělat věci, které by sami od sebe dělat nemohli. Posláním – jakousi misíí - učedníků je přinášet ostatním Kristův pokoj, a tedy sdílet milující Ježíšovo bytí s každým a s každým z našich společenství.

Ano, takové je **poslání každého společenství Víry a Světla: zjevat Ježíšovu dobrotu, soucit a odpuštění, odkrývat důležitost každé lidské osoby, a zvláště těch nejslabších, zjevat radost plynoucí ze života ve společenství.** K tomu potřebujeme přijmout novou sílu a uvěřit slovům, která Ježíš říká každému z nás: „Přijmi Ducha svatého“.

▪ Čas sdílení

▶ Společně

Vraťme se nejprve k některým pasážím z meditace Jeana Vaniera. Všichni, kdo patříme do společenství, jsme povoláni, abychom objevili dobrotu, soucit a lásku Ježíše Krista. Duch svatý nás posílá na misii.

Pro lepší dokreslení smyslu této meditace si můžeme povyprávět "příběh o úsměvu" (viz Příloha 11, str...). Úsměv té ženy, tak jak jej příběh popisuje, dnes známe všichni. Ta žena se stala jakýmsi poslem, aniž by o tom sama věděla.

A podobně i my dnes můžeme společně přemýšlet o poslání Víry a Světla, a o poslání společenství, jehož jsme členy.

Společně si můžeme nahlas přečíst následující tři věty, přičemž při každé z nich uděláme jedno jednoduché gesto. Uvedené věty nám připomenou znamení kříže – Boha Otce, Syna a Ducha svatého.

„Bože Otče, můj stvořiteli, který jsi nade mnou. Ty mne chráníš a zahrnuješ svou láskou.“ (Paži přitom pozvedneme směrem vzhůru – k nebi.)

„Bože, Synu, který jsi vedle mne. Chodíš se mnou, vedeš mne a doprovázíš.“ (Paže napneme do tvaru kříže.)

„Bože, Duchu svatý, ty, který přebýváš ve mně. Podporuješ mne, dáváš mi odvahu a sílu. Posiluješ mne a obnovuješ.“ (Paže překřížíme na svém srdci.)

Svatý Duch, který přebývá v mém srdci, mě chce zahrnout svými dary a dát mi radost. Podobu této radosti můžeme vyjádřit na fresce (kterou vytvoříme na kusu plátna či na velkém archu papíru). Tuto fresku poté, co ji vytvoříme, položíme na zem či zavěsíme na zeď. Místo fresky můžeme vytvořit i menší obrázky či malby.

▶ Ve skupinách sdílení

- Jak se mohu sám stát živým obrazem ducha Víry a Světla?
- Jakou podobu misie si pro tento měsíc zvolím já sám/sama?
- Který z darů Ducha svatého bych chtěl/-a získat a proč?
- Jakým způsobem přináším dobrou zvěst o tom, že Bůh miluje každého člověka?

Každý si poté vybereme tři osoby, které dosud Víru a Světlo neznají, abychom jim o něm mohli povědět. Kdo to bude? Jejich jména si zapíšeme do svých malých notýsků. Stejně tak si do notýsku vlepíme kartičku s darem Ducha svatého, kterou jsme obdrželi na začátku setkání.

▪ Čas modlitby

Posadíme se do koutu určeného pro modlitbu. Bude-li to možné, na strop, nad naše hlavy, zavěšíme velikou holubici, kterou jsme si pro tyto účely připravili již před začátkem setkání. V opačném případě ji jednoduše položíme na podlahu.

Poté si zazpíváme si nějakou píseň k Duchu svatému.

Můžeme se rovněž pomodlit následující litanii k Duchu svatému:

Nebeský Otče, ty, jenž jsi Bůh,

Zapal v nás oheň své lásky.

Duchu Hospodinův, ty, jenž jsi na počátku světa utišil vody a učinil je plodnými,

Zapal v nás oheň své lásky.

Duchu, z jehož inspirace hovořili svatí Boží mužové,

Zapal v nás oheň své lásky.

Duchu, jenž vydáváš svědectví o Ježíši Kristu,

Zapal v nás oheň své lásky.

Duchu pravdy, jenž nás všemu učíš,

Zapal v nás oheň své lásky.

Duchu moudrosti a rozumu,

Zapal v nás oheň své lásky.

Duchu rady a síly,

Zapal v nás oheň své lásky.

Duchu milosti a milosrdenství,

Zapal v nás oheň své lásky.

Duchu dobroty a mírnosti,

Zapal v nás oheň své lásky.

Duchu všech milostí,

Zapal v nás oheň své lásky.

Duchu, jenž na Krista sestoupil v podobě holubice,

Zapal v nás oheň své lásky.

Duchu, jenž naplňuje naše srdce svou dobrotivostí,

Zapal v nás oheň své lásky.

Duchu, jenž ses zjevil nad učedníky v podobě ohnivých jazyků,

Zapal v nás oheň své lásky.

Duchu, jenž rozdílíš každému své dary podle své vůle,

Zapal v nás oheň své lásky.

Ode všeho zlého *osvobod' nás.*

Ode všeho hříchu *osvobod' nás.*

Od každého ducha zla *osvobod' nás.*

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, *odpusť nám Pane.*

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, *vyslyš nás Pane.*

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, *smiluj se nad námi.*

Snažně tě prosíme, Pane, pomáhej nám bez ustání silou svého svatého Ducha. Kéž svou milostí snímá viny z našich srdcí a ochraňuje nás tak ode všeho zlého.

Skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Modlitbu zakončíme zpěvem k Duchu svatému.

Nebo si můžeme vybrat text z Epištoly sv. apoštola Pavla Galat'anům (5, 22-23) a jednoduchou litanii s výčtem jednotlivých darů Ducha svatého si vytvořit sami. Např.: „*Duchu pokoje, vstup do mého srdce. Duchu lásky, vstup do mého srdce. Duchu radosti, vstup do mého srdce.*“

▶ **A/nebo Modlitba chudého srdce**

Budeme-li se tuto modlitbu modlit pravidelně, postupně nás promění, a to téměř aniž bychom si to uvědomili. Objevíme tak nový způsob bytí, plynoucí z daru sebe sama: postoj lásky, ten, který je postojem Ježíše. Naše slůvko lásky bude tentokrát vroucnější než obvykle: „*Přijď Duchu svatý.*“

▪ **Čas slavení**

Hra: Duch svatý posílá naše společenství na misi.

Vždy, když ten, kdo hru bude řídit, řekne: "*Vedoucí říká*" – v souladu s danými pokyny, např: "*Pojďte za mnou*", společenství jej musí napodobit. Opomene-li vedoucí - ať již úmyslně či nikoli – před tím, než vydá konkrétní pokyn, zvolat "*Vedoucí říká*", společenství zůstane nehnutě stát. Příklady pokynů:

1. Pojďte za mnou..... : postoupit o jeden krok kupředu. 2. Milujte se navzájem... : rozpřáhnout paže směrem ke svým sousedům. 3. Staňte se znovu malými dětmi... : sednout si na bobek. 4. Modlete se...: Sepnout dlaně. 5. Pomáhejte ubohým... : udělat pohyb, jako bychom vkládali do něčí dlaně kovovou minci. 6. Nabízejte své ruce ku pomoci... : napnout paže vodorovně před sebe. 7. Setřeste prach ze svých nohou... : zatřást postupně oběma nohama... apod.

▪ **Společné sdílení stolu**

Společně připravíme salát z veškerého ovoce, které jsme si s sebou na setkání přinesli. Lahůdka!

♥ **NĚKOLIK PODNĚTŮ PRO ČAS MEZI DVĚMA SETKÁNÍMI**

Čas věrného přátelství

▶ **Malá skupinka přátel**

Zamysleme se společně nad tím, jak by mohl každý z nás nabídnout svůj specifický dar, kterým je obdařem, ke službě společenství.

Můžeme rovněž jít pozvat na červnové setkání společenství členy naší farnosti anebo členy své rodiny (bratry a sestry, bratrance, kmoťrence apod.).

Na základě námětu, který nám poskytne koordinační tým, každá skupinka přátel pantomimicky zinscenuje příběh, který pak - při příštím setkání - předvede ostatním v průběhu času sdílení.

▶ **Můj osobní život**

Každý den začneme anebo naopak zakončíme Modlitbou chudého srdce. Potichu si znovu přečteme druh daru, který jsme obdrželi při minulém setkání, a vyslovíme přitom slova svaté Terezie: "Všechno je milost". Pomodlíme se za tři osoby, ke kterým půjdeme zvěstovat myšlenku Víry a Světla.

K o o r d i n a č n í t ý m

Jaké plody přinesl "Den zvěstování a sdílení", který jsme organizovali v měsíci březnu? Neuspořádali jsme jej dosud, využijme času vyhlídky Ducha svatého, kterého jsme přijali o Letnicích a pusťme se do jeho přípravy nyní. Do práce! Ať radost ze zvěstování a z naší vzájemné solidarity roste! Na příští setkání přichystejme něco velmi jednoduchého pro čas přivítání: kousek ovoce, trochu vody, kousíček chleba apod. Chléb připravme rovněž pro čas modlitby.

Červen

Víra a Světlo – společenství pomáhající nám žít naš každodenní život

Ježíš v každodennosti našeho života

(J 21)

▪ Čas přivítání

Tentokrát Ježíš překvapuje své učedníky a nabízí jim jídlo poté, co prožili náročnou noc plnou práce. Stejně jako on i my si vzájemně dáváme najevo radost ze setkání a projevujeme si péči. Červnové setkání zahájíme tak, že jeden druhému nabídneme kousek ovoce, kousek pečiva nebo skleničku vody. Poté si uděláme čas na to, abychom si vzájemně pověděli, co nového se nám přihodilo, a vůbec, jak právě prožíváme své všední dny.

▪ Čas slova

Jedenadvacátá kapitola Janova evangelia vypráví o druhém Ježíšově zjevení jeho přátelům na jednom místě v Galileji. Učedníci očekávají nové vnučení Ducha svatého. A protože právě dost dobře nevědí, co mají dělat, vracejí se ke svému původnímu řemeslu. Sedm z nich se odhodlalo jít s Petrem lovit ryby. Pracují celou noc, avšak neuloví vůbec nic. Když se blíží svítání, ve vzdálenosti asi sta metrů od břehu vidí muže, jak na ně volá: „Děti, nemáte něco k jídlu?“ A oni odpovídají „Nemáme.“ Ten muž jim tedy říká: „Hodte síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ A vsude, síť je najednou tak plná, že učedníci mají co dělat, aby ji vůbec utáhli. Onen učedník, kterého Ježíš miloval, okamžitě pozná, že je s nimi Ježíš a říká: „To je Pán!“ Když to slyší Petr, rychle se vrhá do vody, aby se s Ježíšem setkal. Ostatní mezitím přijíždějí na lodi a táhnou za sebou síť plnou ryb.

Ježíš ví, že ti muži celou noc tvrdě pracovali a jsou unaveni, a tak jim s převelikým taktem a něhou připravuje snídani z kousku chleba a ryby pečené na zřevém uhlí. Cítíme v tom gestu obromnou Ježíšovu ohleduplnost a dobrotu, s nimiž se o své přátele stará. I naše společenství jsou zde proto, abychom si vzájemně pomáhali žít každodenní život v našich rodinách, v našich domovech či v práci.

Díky tomuto zážraku nám Ježíš dává pochopit, že Víra a Světlo je jeho dílem, že původní myšlenka našeho života ve společenstvích pochází od Něj. Ježíš to byl, kdo ponoukl Marii-Helene a Jeana, aby uspořádali první mezinárodní pouť do Lurd v roce 1971. A Ježíš to je, kdo dává Vírě a Světlu růst a šířit se po celém světě. To Ježíš je u zrodu každého jednotlivého z našich společenství. Ptejme se tedy, jak zůstat Ježíšovi věrni a jak být pozorní k tomu, co si přeje pro Víru a Světlo jako hnutí a pro každé z našich společenství jednotlivě.

- **Čas sdílení**
 - ▶ **Společně**

Vrat' me se nejprve k vybraným pasážím ze shora uvedené meditace Jeana Vaniera. Existuje řada škol svatosti; Víra a Světlo je jednou z nich. Animátor času sdílení nejprve vysvětlí, že duch Víry a Světla postupně proniká naše srdce tak, že pozvolna ovlivňuje naše každodenní chování. Mnozí lidé říkají, že Víra a Světlo změnila jejich život. Jsme tedy také my více než dříve otevřeni těm, kdo „ruší“ náš pohodlný život? Jsme trpělivější tváří v tvář našemu vlastnímu znevýhodnění? Jsme schopni snadněji než dříve pousmát se věcem, které jsme opravdu neočekávali? Jsme více ekumeničtí v myšlení a ve skutečích? Jsme věrnější, co se týče přátel? Zvykli jsme si být druhému nablízku a umět mu opravdově naslouchat? Naučili jsme se být spontánnější a opravdovější v chování? Projevujeme svými slovy a svými činy více něhy než dříve? Naučili jsme se více milovat Ježíše? Umíme být vstřícnější k lidem hlásícím se k jinému vyznání či k jiné náboženské tradici?

Formou pantomimy můžeme znázornit různé postoje a způsoby chování, a to tak, že nejprve předvedeme postoj, který jsme zaujíмали, než jsme poznali Víru a Světlo, a pak ten, který je nám vlastní nyní. Např.: „Jak jsem se choval/-a v metru či v autobuse dříve, když do mě někdo strčil... a nyní, kdy se na takového člověka umím usmát.“ Nebo: „Jak jsem se díval/-a na svého kolegu v práci, když mě neustále rušil svým věcným povídáním... a nyní, kdy s ním mám větší trpělivost.“ „Co jsem dělal/-a dříve, když jsem se unavený/-á vrátil/-a domů... a nyní, kdy se pomodlím.“

- ▶ **Ve skupinách sdílení**

- Změnila mě Víra a Světlo alespoň trochu? Jak?
- Jak zůstat mírný a pokorný srdcem v každé chvíli svého života?
- Umím, stejně jako to uměl Ježíš, věnovat pozornost drobným detailům v životech svých přátel?

Jak to dělám?

- Prosím Ježíše, aby v jednotlivých detailech proměnil mé srdce?

Snad bych Jej mohl/-a začít prosit, aby mi pomohl změnit se v určitém konkrétní oblasti mého života. O jakou půjde, si mohu zapsat do svého notýsku.

- **Čas modlitby**

Sedneme si do kruhu. Do jeho středu položíme na natažené plátno bochník chleba. Animátor času modlitby pak přečte z Janova evangelia (21, 13-14): „*Ježíš šel, vzal chléb a dával jim; stejně i rybu.*“ Uvedenou scénu pak můžeme znázornit i formou živého obrazu, kdy Ježíš (kaplan) žehná chléb, láme jej a dává z něj každému kousek.

Poté může kaplan krátce vysvětlit smysl požehnání. Původně se jednalo o židovský zvyk. Ježíš posvětil chléb a ryby, stejně, jako to udělal při rozmnožení chlebu a stejně, jako když posvětil chleba a víno při poslední večeři.

V našem sekularizovaném světě se požehnání, která znali ještě naši rodiče, velkou měrou vytrácejí. Kdysi naši předkové činili nejrůznější posvátná gesta, a to nikoli z pověrčivosti, ale proto, že Ježíš byl přítomen v jejich každodenním životě. Např. před jídlem maminka nejprve nad chlebem třikrát nožem udělala kříž, než jej zakrojila. Děti, dříve než šly spát, přicházely za svými rodiči, aby od nich dostaly malý křížek na čelo. Stejným znamením se žehnilo nemocným. Na Středním Východě si např. dodnes, když malé dítě kašle, maminka označí křížkem svá ústa, a v mnoha zemích Jihu se dodnes lidé křížují, když pouštějí dům a chtějí např. usednout za volant svého auta nebo jít se vykoupat.

Ve Víře a Světle uchováváme krásný zvyk učinit znamení kříže a zazpívat si žehnačí modlitbu dříve, než usedneme ke společnému stolu. Ono znamení kříže je totiž „znamení Ježíšových přátel“, znamení toho kříže, na němž si přál zemřít, aby nám dal život.

Ten, kdo čas modlitby povede, znázorní Ježíšův kříž na sobě samém. Jeho myšlenky přitom budou směřovat k Ježíši. Řekne: „*Ježíši, myslím na tebe svou hlavou*“ (ruku vztáhne směrem k čelu). „*Miluji tě svým srdcem*.“ (ruku vloží na srdce) a „*Chci pro tebe dělat mnoho věcí svými rukama*.“ (rukou označí postupně jedno a druhé rameno). Totéž potom zopakujeme všichni společně. Poté toto stejné znamení zopakujeme ještě jednou, se slovy, jež vyjadřují naši víru: „*Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, Amen*.“

Ten, kdo čas modlitby tentokrát řídí, může navrhnout, abychom si poté požehnali také navzájem, tak, že uděláme jeden druhému křížek na čelo. Toto gesto můžeme doprovodit zpěvem z Taizé „*Veni Sancte Spiritus*“ nebo „*Jésus, Jésus*“.

Nakonec se všichni společně pomodlíme modlitbu Víry a Světa.

▶ **A/nebo Modlitba chudého srdce**

Ježíš se nám dává s veškerou svou něhou a jemností. Svěřujeme se mu a necháváme se jím posvětit. Naše otevřené dlaně jsou připraveny od něj vše dostat. Naším slůvkem lásky tentokrát bude: „*Děkuji, Ježíši, můj příteli*.“

▪ **Čas slavení**

Hra: význam detailu

Na stůl rozmístíme různé předměty, načež je zakryjeme šátkem. V okamžiku, kdy hru odstartujeme, na několik sekund šátek sejmem, tak, aby si každý mohl pozorně prohlédnout vše, co se na stole nachází. Pak opět předměty zakryjeme. Každý teď nahlas může říci, co na stole viděl. Ve druhém kole z původních předmětů jeden nebo dva odebereme pryč. Která z věcí zmizela?

Hru můžeme rovněž různým způsobem obměnit. Např. animátor času slavení nám bude vyprávět, jak důležité jsou nepatrné detaily v každodenním životě. Z ničeho nic jej přeruší osoba, která vstoupí do místnosti v neobvyklém ustrojení: na hlavě má klobouk, je zvláštním způsobem nalíčená, v ruce drží jakýsi uzlík apod. Po chvíli dotyčný místnost zase opustí. Na nás teď je, abychom si na detaily postavy co nejpřesněji vzpomenu.

▪ **Společné sdílení stolu**

Dříve, než usedneme ke společnému hodování, tak, jako vždycky, si nejprve zazpíváme zpěv požehnání. Pro červnové setkání si každá rodina připravila sendviče nejrůznějších druhů a o ně se nyní vzájemně podělíme.

♥ **NĚKOLIK PODNĚTŮ PRO ČAS MEZI DVĚMA SETKÁNÍMI**

Čas věrného přátelství

▶ **Malá skupinka přátel**

Se skupinkou přátel si společně připravíme a poté se podělíme o jídlo, které obvykle připravujeme u sebe doma. K tomu si přineseme fotografie vlastní rodiny, místa, kde pracujeme a způsobu, jak trávíme svůj volný čas, abychom si je mohli společně prohlédnout. Pokud doma žádné fotky nenajdeme,

přineseme si určitý předmět, jenž nějakým způsobem připomíná naši práci či obecně náš běžný život. Význam dané věci, tedy co pro nás v každodenním životě znamená, můžeme ostatním krátce přiblížit.

► Můj osobní život

Jak se pro nás stalo již zvykem, každý den se můžeme vrátit k Modlitbě chudého srdce, tak, jak jsme se ji modlili při posledním společném setkání. Chudý je ten, kdo vše očekává od druhých. A tak i my tento měsíc toužíme dostat namísto dávání. Přejeme si, aby nám Ježíš požehnal. Tímto očekáváním vyjadřujeme svou pokoru a důvěru.

Každé ráno můžeme vyslovit modlitbu požehnání nad několika lidmi, kteří to právě potřebují nebo jsou nám obzvláště blízcí. Jejich jména si sepíšeme do svého notýsku.

K o o r d i n a č n í t ý m

Některá společenství severní polokoule červencová setkání nepořádají, neboť velká část jejich členů odjíždí v tuto dobu na letní prázdniny. Musíme však pamatovat také na ty, kdo se nikam nechystají a o to více tedy pocítují svou samotu. Právě pro ty z nás a kvůli nim bychom měli zůstat věrni tradici našeho měsíčního setkávání a i to červencové uskutečnit, ačkoli se nás na něm sejde možná méně než obvykle. Často je právě takové setkání výbornou příležitostí, jak vzájemně navázat osobnější vztahy.

Prohloubit slova meditace Jeana Vaniera nám pomůže kaplan společenství nebo jeho vedoucí. Snad bychom se tentokrát mohli významněji pozastavit nad následující větou: „*Poznejte, že jste mými učedníky, podle lásky, kterou máte jedni k druhým.*“

Pro příští setkání pečlivě připravíme scénář pantomimy, která bude tvořit součást času sdílení. Pozornost věnujeme zejména tomu, aby skutečně každý byl do pantomimy zapojen a aby každý měl možnost dobře vstřebat Boží slovo.

Jakým způsobem pomáháme každému z našich členů a zejména těm handicapovaným, kteří tvoří srdce našeho společenství, rozvíjet se a růst v lásce a pravdě? Jak – jako koordinační tým – můžeme růst v této oblasti? Hovoříme s lidmi se znevýhodněním jako s dětmi? Svěřujeme každému z našich členů dostatečný díl odpovědnosti? Jak můžeme jako koordinační tým sdílet závěrečný odstavec meditace Jeana Vaniera pro měsíc červenec?

▪ **Svědectví: Učíme se „být s...“**

Přibližně před dvěma lety jsem se jednoho dne vydal navštívit jednoho z našich přátel. Byla to má první návštěva, a tak jsem věděl, že budu mít zároveň příležitost poznat jeho byt. Měl bych předeslat, že jde o přítele, který trpí postižením fyzickým i psychickým, jež mu zůstaly jako následek nehody, která se mu přihodila v jeho osmnácti letech. Tento můj přítel žije na způsob lidí z ulice, snad jen s jediným rozdílem, a totiž, že má svůj byt. Právě zde však doslova kupí odpadky nejrůznějšího druhu. Ještě nikdy nikomu nedovolil, aby mu byt uklidil, a je zcela nemožné udělat cokoli, co by mu pomohlo.

Když jsem za ním přišel poprvé, byl jsem z jeho způsobu žití doslova šokován a také jsem mu to neváhal říci. Jakmile jsem se z návštěvy vrátil, bez váhání jsem se pokusil dát dohromady několik lidí, s nimiž bychom přišli dát byt do pořádku. On se však na naši iniciativu díval, jako bychom páchali něco na způsob vetřelců, jako bychom přišli porušit jeho jisté předem dané hranice.

Včera jsem tohoto svého přítele šel navštívit znovu. Zcela prostě jsem se posadil na zem – mezi jeho odpadky – a povídali jsme si. On mi přečetl jednu svou báseň. A já jsem pochopil, že má úloha spočívá právě a pouze v tom, že mu věnuji svůj čas, rozprávím s ním, naslouchám mu... prostě tam s ním sedím a nechci za každou cenu něco pro něj dělat, jako tehdy, když jsem chtěl v jeho bytě provést úklid.

Ve chvíli, kdy jsem od přítele odcházel, cítil jsem v sobě pokoj, a on jej cítil také. Pochopit ono „být s...“ je snadné, avšak skutečně tato slova žít tak snadné zdaleka být nemusí.

Příloha 13

Hodnocení Poutního deníku 2004-2005

(Zašlete prosím na adresu Mezinárodního sekretariátu hnutí do 10. března 2005)

K vyjádření svých odpovědí, dotazů, námětů či svědectví neváhejte použít i více archů.

Název společenství:

Jméno a příjmení vedoucího společenství:

Adresa:

Země:

Zóna:

1. Vyhovoval Poutní deník 2004-2005 Vaším potřebám?

2. Co jste na něm nejvíce ocenili?

3. Co se Vám na něm zdálo být **méně dobré**?
4. Které z **Příloh** jste při svých setkáních skutečně **využili**? (Označte číslem.)
Které Přílohy naopak **nevyžíváte**?
5. Vytvořilo Vaše společenství **malé skupinky přátel**?
Jakým způsobem jste je **sestavili**?
Kdo je vede?
Na jaké **aktivity** se tyto skupinky zejména soustředují?
Jaké **ovoce** malé skupinky přinášejí?
6. Jak jinak Vaše společenství prožívá **čas věrného přátelství** (mezi dvěma setkáními)?
7. Popište laskavě **typické setkání Vašeho společenství** a – ve svobodě – přitom označte, co na něm shledáváte jako dobré, méně dobré anebo naopak špatné.
8. Jak byste **navrhli** příští Poutní deník **vylepšit**?

Můžete-li, novému redakčnímu týmu Poutního deníku by velmi pomohlo, kdybyste se s ním podělili o své náměty či připomínky pro každý z časů setkání zvlášť a rovněž kdybyste mu zaslali i své vlastní nápady a inspirace, kterých jste při svých setkáních již využili.

- ▶ Čas přivítání
- ▶ Čas slova
- ▶ Čas společného sdílení
- ▶ Čas sdílení ve skupinách
- ▶ Modlitba
- ▶ Modlitba chudého srdce
- ▶ Čas slavení
- ▶ Malé skupinky přátel
- ▶ „Jak prožívat spiritualitu Víry a Světla ve všední den“
- ▶ Koordinační tým

